

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 września 2016 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku X Wydział Karny w składzie

Przewodniczący: SSR Dorota Zabłudowska

Protokolant: Magdalena Sadowska

przy udziale Prokurator Prokuratury Rejonowej G.-Ś. w G. K. R.

po rozpoznaniu w dniach 9 grudnia 2014 r., 2 kwietnia 2015 r., 19 stycznia 2016 r., 15 marca 2016 r., 16 maja 2016 r., 8 września 2016 r. sprawy **K. P. (1)**, syna M. i W. z domu Kuźniarek, urodzonego (...) w G.,

oskarżonego o to, że :

1. w dniu 19 września 2012 r. w G. działając z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej pomagał w zbyciu oraz w ukryciu samochodu m-ki H. (...) nr rej. (...) o wartości 36.650 zł, wiedząc, iż pojazd pochodzi z przestępstwa kradzieży z włamaniem dokonanej w dniach 25/26 lipca 2012 r. w G. na szkodę Raiffeisen – (...) z siedzibą w G., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 28 maja 2009 r. do 28 listopada 2009 r. kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe II Wydziału Karnego w sprawie II K 101/09 z dnia 30 kwietnia 2009 r. za czyn z art. 286§1 k.k. i inne,

tj. o przestępstwo z art. 291§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

2. w okresie od czerwca do dnia 14 września 2012 r. w G. działając z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej nabył samochód m-ki R. (...) nr rej. (...) o wartości 8000-11000 zł, wiedząc, iż pojazd ten pochodzi z przestępstwa kradzieży z włamaniem dokonanej na terenie Niemiec na szkodę obywatelki Niemiec, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 28 maja 2009 r. do 28 listopada 2009 r. kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe II Wydziału Karnego w sprawie II K 101/09 z dnia 30 kwietnia 2009 r. za czyn z art. 286§1 k.k. i inne,

tj. o przestępstwo z art. 291§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

3. w dniu 14 września 2012 r. w G. działając z góry powziętym zamiarem posługując się podrobioną i stwierdzającą nieprawdę umową rzekomo zawartą pomiędzy nim a obywatelem niemieckim w związku z transakcją zakupu pojazdu m-ki R. (...), wyłudził poświadczenie nieprawdy w Urzędzie Miejskim w G. w celu zarejestrowania w/w pojazdu, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 28 maja 2009 r. do 28 listopada 2009 r. kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe II Wydziału Karnego w sprawie II K 101/09 z dnia 30 kwietnia 2009 r. za czyn z art. 286§1 k.k. i inne,

tj. o przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

I. oskarżonego **K. P. (1)** uznaje za winnego zarzucanego mu w punkcie 1 aktu oskarżenia czynu i za to na podstawie art. 291§1 k.k., art. 33§1, 2 i 3 k.k. wymierza mu karę roku pozbawienia wolności oraz 100 (stu) stawek dziennych po 20 zł (dwadzieścia złotych) grzywny;

II. oskarżonego K. P. (1) uniewinnia od popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach 2 i 3 aktu oskarżenia;

III. na podstawie art. 63§1 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej w punkcie I wyroku kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 10.11.2014 r. do 9.12.2014 r.;

IV. na podstawie art. 230§2 k.p.k. orzeka zwrot na rzecz M. P. dowodu rzeczowego w postaci samochodu marki R. (...) o aktualnym numerze rejestracyjnym (...), przechowywanym na parkingu K. N. (...) w G.;

V. na podstawie art. 626§1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych obciąża oskarżonego kosztami sądowymi: wydatkami w kwocie 70 zł (siedemdziesięciu złotych) i opłatą w kwocie 380 zł (trzystu osiemdziesięciu złotych).

Sygn. akt X K 553/13

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. P. (1) był wielokrotnie karany sądownie. Został między innymi skazany wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe II Wydziału Karnego w sprawie II K 101/09 z dnia 30 kwietnia 2009 r. między innymi za czyn z art. 286 § 1 k.k. na karę sześciu miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 28 maja 2009 r. do 28 listopada 2009 r.

/dowody: dane o karalności k. 751-752 akt sprawy X K 553/13

odpisy wyroków z danymi o odbyciu kar k. 607-615, k. 2320-2328 akt sprawy X K 280/13/

Obywatel Niemiec G. P. był właścicielem samochodu osobowego marki R. (...), kolor czarny, numer VIN: (...). W czerwcu 2012 roku przekazał on zarówno pojazd, jak i wszelką związaną z nim dokumentację T. K.. Intencją G. P. była bowiem sprzedaż pojazdu. Wskazany samochód został jednak przywłaszczony przez pośrednika. Określona przez pokrzywdzonego wartość pojazdu na dzień jego przywłaszczenia to 2.000 Euro.

Pojazd ten został następnie wystawiony na sprzedaż w serwisie ebay.de oraz zakupiony na aukcji przez Ł. K. (1) i sprowadzony przez niego na terytorium Polski. Do pojazdu była dołączona oryginalna karta, a także pełna dokumentacja niezbędna do przeprowadzenia transakcji. Nabyciem pojazdu zainteresował się początkowo M. C., jednak ostatecznie pojazd nabył K. P. (1). W drugiej połowie czerwca 2012 roku odpowiedział on na ogłoszenie o sprzedaży przedmiotowego samochodu. Umówił się na spotkanie ze sprzedającym. W jego toku przeprowadził oględziny zewnętrzne pojazdu. Stacyjka oraz drzwi pojazdu nie nosiły żadnych widocznych śladów uszkodzeń. Oznaczenia identyfikacyjne pojazdu nie budziły wątpliwości, samochód był w pełni sprawny, a sprzedający dysponował kompletem dokumentacji (w języku niemieckim) niezbędnej do przeprowadzenia transakcji oraz umową nabycia pojazdu na terenie Niemiec. K. P. (1) zdecydował się zatem nabyć przedmiotowy samochód za cenę 1500 Euro, którą uiszczył sprzedającemu w gotówce w momencie zawarcia transakcji. Jako strony umowy sprzedaży pojazdu, zgodnie z obowiązującą w tym zakresie praktyką, wskazano: jako nabywcę K. P. (1), zaś jako sprzedającego właściciela pojazdu – obywatela Niemiec G. P.. Było to zgodne z pierwotną intencją właściciela przywłaszczonego samochodu.

/dowody: wyjaśnienia oskarżonego k. 398-402, k. 602-605, k. 1156-1160 akt sprawy X K 280/13 oraz k. 375-376 akt sprawy X K 553/13

zeznania świadka Ł. K. (1) k. 786-787 akt sprawy X K 553/13

zeznania świadka M. C. k. 733-734 akt sprawy X K 553/13

zeznania świadka M. P. k. 661, k. 666-667, ujawnione k. 810 akt sprawy X K 553/13

wydruk niemieckiej strony internetowej z aukcją pojazdu oraz tłumaczenie k. 388-389, k. 408-410 akt sprawy X K 553/13

dokumentacja strony niemieckiej dotycząca przywłaszczenia pojazdu oraz tłumaczenie k. 568-600, k. 661-708 akt sprawy X K 553/13

wydruk korespondencji mailowej dotyczącej aukcji pojazdu k. 781-785 akt sprawy X K 553/13

wydruk z systemu (...) k. 42 akt sprawy X K 280/13

opinia kryminalistyczna z zakresu badań mechanoskopijnych k. 939-943 akt sprawy X K 280/13

informacja Biura Międzynarodowej (...) Policji k. 1083, k. 1107 akt sprawy X K 280/13/

W dniu 14 września 2012 roku K. P. (1) udał się do Urzędu Miejskiego w G., gdzie przedłożył komplet dokumentacji niezbędnej do zarejestrowania nabytego przez niego w czerwcu 2012 roku pojazdu marki R. (...), kolor czarny, numer VIN: (...), dokonując w ten sposób jego rejestracji.

/dowody: wyjaśnienia oskarżonego k. 398-402, k. 602-605, k. 1156-1160 akt sprawy X K 280/13 oraz k. 375-376 akt sprawy X K 553/13

dokumentacja dotycząca rejestracji pojazdu k. 115a akt sprawy X K 280/13

kserokopia dokumentacji dotyczącej rejestracji pojazdu k. 1187-1200 akt sprawy X K 280/13/

W nocy z 25 na 26 lipca 2012 r. doszło w G. do kradzieży z włamaniem pojazdu marki H. (...) o nr rej. (...), wartości 36.650 zł, na szkodę Raiffeisen- (...) z siedzibą w G..

/dowody: zeznania świadka M. D. (1) k. 180-183, k. 1086-1088 akt sprawy X K 280/13, ujawnione k. 515 akt sprawy X K 553/13

kopia dokumentacji ubezpieczeniowej pojazdu k. 185-187 akt sprawy X K 280/13

kserokopia dowodu rejestracyjnego k. 188-189 akt sprawy X K 280/13

protokół oględzin miejsca i szkie k. 190-191 akt sprawy X K 280/13/

W dniu 19 września 2012 r. K. P. (1) spotkał w pizzerii w G. swoich znajomych: R. K. i Ł. L.. K. P. (1) przysłuchując się ich rozmowie zorientował się, iż ich dialog dotyczy „przewiezienia” samochodu marki H. (...) pochodzącego z przestępstwa kradzieży. K. P. (1) uzgodnił następnie z obojgiem mężczyzn, że pomoże im w przeprowadzeniu wskazanego samochodu ze S. do kupca w S., a po transakcji odbierze ich z tego miejsca. Za opisane działanie K. P. (1) miał uzyskać wynagrodzenie w kwocie kilkuset złotych. Następnie wszyscy mężczyźni oraz P. S., która pełniła rolę kierowcy, wsiedli do samochodu marki A. (...) i udali się w kierunku S.. W pewnym momencie P. S. zatrzymała prowadzony pojazd, zaś R. K. i Ł. L. wysiedli z niego, by po chwili wsiąść do skradzionego samochodu marki H. (...) o nr rej. (...). Cała grupa udała się wówczas w kierunku S., przy czym R. K. i Ł. L. podróżowali pojazdem marki H. (...), zaś P. S. i K. P. (1) samochodem marki A. (...). K. P. (1) mówił P. S., w którym kierunku i gdzie ma jechać.

/dowody: wyjaśnienia oskarżonego k. 398-402, k. 602-605, k. 1156-1160 akt sprawy X K 280/13 oraz k. 375-376 akt sprawy X K 553/13

zeznania świadka P. S. k. 54-55 akt sprawy X K 280/13, ujawnione k. 515 akt sprawy X K 553/13/

W tym samym czasie funkcjonariusze Wydziału Kryminalnego Komendy Wojewódzkiej Policji w G., po uzyskaniu informacji o celu przemieszczania się wskazanych osób opisanymi pojazdami, zatarasowali drogę w okolicy mostu w P.. Wskutek przeprowadzonych działań dokonano zatrzymania wymienionych osób, w tym K. P. (1).

/dowody: wyjaśnienia oskarżonego k. 398-402, k. 602-605, k. 1156-1160 akt sprawy X K 280/13 oraz k. 375-376 akt sprawy X K 553/13

zeznania świadka P. S. k. 54-55 akt sprawy X K 280/13, ujawnione k. 515 akt sprawy X K 553/13

zeznania świadka P. D. k. 3-6 akt sprawy X K 280/13, ujawnione k. 515 akt sprawy X K 553/13

zeznania świadka M. W. k. 7-8 akt sprawy X K 280/13, ujawnione k. 515 akt sprawy X K 553/13

zeznania świadka P. W. k. 9-11 akt sprawy X K 280/13, k. 1319-1321, ujawnione k. 515 akt sprawy X K 553/13

zeznania świadka Ł. K. (2) k. 24-25 akt sprawy X K 280/13, ujawnione k. 515 akt sprawy X K 553/13

zeznania świadka D. P. k. 88-90 akt sprawy X K 280/13, ujawnione k. 515 akt sprawy X K 553/13

zeznania świadka M. S. k. 150-152, k. 1316-1318 akt sprawy X K 280/13, ujawnione k. 515 akt sprawy X K 553/13

protokoły zatrzymania osób k. 56, k. 63, k. 72, k. 74 akt sprawy X K 280/13

protokół oględzin rzeczy k. 108-110 akt sprawy X K 280/13

szkic miejsca k. 162 akt sprawy X K 280/13

protokół oględzin miejsca k. 167-168 akt sprawy X K 280/13

dokumentacja fotograficzna k. 1077-1078 akt sprawy X K 280/13/

W zakresie dotyczącym wyjaśnień złożonych przez oskarżonego, z uwagi na wymóg zwięzłości uzasadnienia, przewidziany w art. 424 § 1 k.p.k., odstąpiono od ich szczegółowego cytowania, przywołując jedynie najistotniejsze w ocenie Sądu fragmenty, zaś w pozostałym zakresie, odsyłając do niżej wskazanych kart akt.

K. P. (1) słuchany na etapie postępowania przygotowawczego w dniu 21 września 2012 roku przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wówczas czynu dotyczącego paserstwa pojazdu marki H. (...). W złożonych wyjaśnieniach opisał okoliczności spotkania w dniu 19 września 2012 roku swoich znajomych – Ł. L. i R. K., poczynione z nimi ustalenia odnośnie udziału oskarżonego w przewiezieniu skradzionego pojazdu marki H. (...) oraz ustalone za to wynagrodzenie. K. P. (1) odniósł się również wówczas do okoliczności w jakich wszyscy mężczyźni zostali zatrzymani.

W kolejnych wyjaśnieniach złożonych na etapie postępowania przygotowawczego K. P. (1) podtrzymał uprzednie twierdzenia oraz ponownie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu w powyższym zakresie czynu.

W wyjaśnieniach złożonych w dniu 4 grudnia 2012 roku K. P. (1) podtrzymał swoje wyjaśnienia oraz przyznanie się do winy w zakresie czynu ujętego w punkcie pierwszym aktu oskarżenia. Nie przyznał się natomiast do popełnienia drugiego z zarzuconych mu czynów. Szczegółowo opisał okoliczności nabycia pojazdu marki R. (...) oraz towarzyszące mu przy tym przeświadczenie, iż samochód ten pochodzi z legalnego źródła. Odniósł się również do zarejestrowania przedmiotowego pojazdu w Urzędzie Miejskim w G..

Na rozprawie głównej K. P. (1) przyznał się do popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie pierwszym aktu oskarżenia. Nie przyznał się natomiast do popełnienia czynów zarzuconych mu w punktach drugim i trzecim aktu oskarżenia oraz odmówił składania wyjaśnień. Odpowiadając na pytania po raz kolejny odniósł się do okoliczności nabycia pojazdu marki R. (...).

/wyjaśnienia oskarżonego k. 398-402, k. 602-605, k. 1156-1160 akt sprawy X K 280/13 oraz k. 375-376 akt sprawy X K 553/13/

K. P. (1) ma wykształcenie zawodowe – mechanik pojazdów samochodowych. W warunkach wolnościowych pracował dorywczo przy wykończeniu robót budowlanych oraz remontach. Osiągał dochód w wysokości ok. 2000 złotych miesięcznie. Jest kawalerem, ojcem jednego niepełnoletniego dziecka. Nie posiada majątku większej wartości. Cieszy się dobrym stanem zdrowia, nie był leczony neurologicznie, psychiatrycznie ani odwykowo. Był uprzednio wielokrotnie karany sędownie.

/dowód: dane z wyjaśnień oskarżonego k. 374 akt sprawy X K 553/13

dane o karalności k. 751-752 akt sprawy X K 553/13

odpisy wyroków z danymi o odbyciu kar k. 607-615, k. 2320-2328 akt sprawy X K 280/13/

Sąd zważył, co następuje:

Poddając szczegółowej analizie przeprowadzone w toku rozprawy głównej dowody, zwłaszcza zaś zeznania wskazanych w podstawie ustaleń faktycznych świadków w zestawieniu z wyjaśnieniami K. P. (1) oraz ujawnionymi dokumentami i opiniami biegłych, Sąd doszedł do przekonania, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, oceniany w kontekście ustawowych znamion czynów z art. 291 § 1 k.k., art. 270 § 1 k.k. oraz art. 272 k.k., nie pozwala na przyjęcie sprawstwa oskarżonego w odniesieniu do czynów zarzuconych mu w punktach drugim i trzecim aktu oskarżenia, natomiast uzasadnia przypisanie K. P. (1) czynu zarzuconego mu w punkcie pierwszym.

W pierwszej kolejności, w związku z treścią zarzutów postawionych K. P. (1), Sąd w toku postępowania czuwając nad prawidłowym, a jednocześnie sprawnym jego przebiegiem, dopuszczał dowody zawnioskowane przez strony, jak również rozstrzygał negatywnie niektóre wnioski dowodowe. I tak, Sąd na podstawie art. 170 § 1 pkt 3 i 4 k.p.k. oddalił wniosek dowodowy o przesłuchanie pośrednika, który miał nabyć samochód od M. P. (1). Sąd zważył w tym zakresie, iż osoba ta jest poszukiwana przez stronę niemiecką, a jak wynika z dokumentów zgromadzonych w aktach, jej miejsce pobytu jest nieznane, dlatego dowodu nie dało się przeprowadzić. Ponadto należało mieć w tym zakresie na uwadze, iż oskarżony nabył samochód od obywatela polskiego, dlatego też dla oceny zasadności zarzutu postawionego K. P. (1), zwłaszcza w świetle opinii mechanoskopijnej, w której nie stwierdzono ingerencji w numery fabryczne, znaczenie miały okoliczności transakcji nabycia pojazdu przez oskarżonego oraz dokumentacja, która została przy tej transakcji przedstawiona, nie zaś ewentualne wcześniejsze ogniwa, które doprowadziły do tego, iż sprzedawca dysponował samochodem, który przekazał K. P. (1).

Podobnie Sąd w toku rozprawy zmuszony był również na podstawie art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k. oddalić wnioski dowodowe o przesłuchanie D. K. (1) i D. O.. W odniesieniu do D. K. (2) nie było bowiem możliwości jednoznacznego ustalenia tożsamości świadka i jego adresu, gdyż w Polsce jest więcej osób o takim nazwisku, zaś w zakresie wniosku dotyczącego D. O., nie było możliwym spowodowanie stawieństwa świadka z uwagi na fakt, że ukrywa się on przed doprowadzeniem do odbycia kary.

W zakresie wydarzeń, które miały miejsce w dniu 19 września 2012 roku i wiązały się ze spotkaniem oskarżonego z jego znajomymi – Ł. L. i R. K. oraz następnie ich wspólnym przejazdem do S. oraz ich późniejszym zatrzymaniem, Sąd część ustaleń oparł o depozycje P. S.. Brała ona bowiem jako kierowca jednego z pojazdów bezpośredni udział w opisanych wydarzeniach i pomimo, że ich cel pozostawał poza jej wiedzą, to rzeczowo i szczegółowo zarazem opisała ona te okoliczności, które naocznie zaobserwowała. Jej relacje korespondowały przy tym w zasadniczej części z wyjaśnieniami oskarżonego. Sąd zwrócił jedynie w tym zakresie uwagę, iż K. P. (1) pominął w swoich twierdzeniach (zapewne próbując nieco umniejszyć stopień swojego zaangażowania w inkryminowane zdarzenie), znajdujące wyraz w zeznaniach P. S. okoliczności, zgodnie z którymi to właśnie oskarżony wskazywał kierującej pojazdem marki A. drogę i mówił gdzie należy jechać.

Dał Sąd wiarę ujawnionym na rozprawie zeznaniom świadka M. D. (1). Jego relacje rzeczowo odnosiły się bowiem do niekwestionowanej w toku postępowania okoliczności kradzieży pojazdu marki H. (...) o nr rej. (...) na szkodę

Raiffeisen– (...) z siedzibą w G.. Zeznania świadka zachowywały spójny i logiczny tok oraz korespondowały z ujawnioną we wskazanym zakresie dokumentacją.

Jako wiarygodne ocenił Sąd zeznania Ł. K. (1). Świadek rzeczowo, spójnie z ujawnioną w tym zakresie dokumentacją, opisał okoliczności nabycia przez niego pojazdu marki R. (...). Jednoznacznie potwierdził przy tym, że samochód nie posiadał żadnych widocznych śladów, które wskazywałyby na jego nielegalne pochodzenie. Pozostaje to w korelacji z ujawnioną dokumentacją oraz opinią kryminalistyczną dotyczącą oznaczeń identyfikacyjnych pojazdu i stanowiło dla Sądu jedną z podstaw do przyjęcia, że K. P. (1) nie wiedział o nielegalnym pochodzeniu pojazdu, a co więcej nie dysponował takimi danymi, które uzasadniałyby chociażby powinność i możliwość przypuszczania przez niego takiego pochodzenia samochodu (o czym będzie jeszcze mowa w dalszej części uzasadnienia).

Depozycje Ł. K. (1) znalazły odzwierciedlenie w zeznaniach M. C., który potwierdził, iż „ciężko byłoby stwierdzić, że coś z tym samochodem było nie tak”. Świadek widział dokumentację pojazdu, potwierdził także jego zakup przez Ł. K. (1) na aukcji prowadzonej na niemieckiej stronie internetowej. M. C. relacjonował w tym zakresie spójnie z zeznaniami Ł. K. (1) oraz ujawnioną dokumentacją i brak było w ocenie Sądu podstaw do zakwestionowania wiarygodności jego twierdzeń.

Żadnego interesu w zeznawaniu nieprawdy nie miał natomiast prawowity właściciel pojazdu marki R. (...) - obywatel Niemiec M. P.. Rzeczowo opisał on stanowiący jego własność samochód, a także okoliczności przekazania zarówno samego auta, jak i kompletnej do niego dokumentacji T. K.. Z treści zeznań M. P. wynika w sposób niebudzący wątpliwości, iż jego intencją była sprzedaż pojazdu, który jednak został przywłaszczony przez wskazanego pośrednika.

W odniesieniu do drugorzędnych w świetle zarzutów postawionych K. P. (1) okoliczności zatrzymania jego osoby oraz Ł. L. i R. K., Sąd dokonał ustaleń faktycznych w oparciu o korespondujące ze sobą zeznania funkcjonariuszy Komendy Wojewódzkiej Policji w G., którzy brali bezpośredni udział w tych czynnościach: P. D., M. W., Ł. K. (2), D. P., M. S. i P. W.. Relacje świadków cechują się szczegółowym charakterem oraz wzajemną zbieżnością i nie budziły wątpliwości Sądu w zakresie ich wiarygodności.

Nie mogły natomiast mieć żadnego znaczenia dla ustaleń faktycznych w sprawie zeznania świadków: M. R., S. J., M. G., M. Z., J. P., M. P. (2), K. P. (2), J. B., M. K., R. G., A. Ż. (1), B. L., W. D., T. Ż., D. K. (3), R. D., M. N. i M. D. (2), albowiem dotyczyły one okoliczności, które nie były związane z żadnym z zarzutów postawionych K. P. (1).

W. P. skorzystała z przysługującego jej jako matce oskarżonego prawa do odmowy składania zeznań w sprawie. A. Ż. (2) również skorzystała z powyższego uprawnienia, z uwagi na pokrewieństwo z oskarżonym w sprawie X K 280/13 R. K..

Za w pełni miarodajną uznał Sąd opinię kryminalistyczną z zakresu badań mechanoskopijnych. Została ona sporządzona przez osobę dysponującą wiedzą specjalną, a jej wnioski, w myśl których zarówno tabliczka znamionowa, jak i oznaczenie identyfikacyjne pojazdu marki R. (...) posiadają cechy umiejscowienia fabrycznego, nie były kwestionowane w toku postępowania przez strony i nie budziły wątpliwości Sądu co do ich zgodności ze stanem rzeczywistym.

Dał Sąd wiarę ujawnionym w toku postępowania dokumentom wymienionym w stanie faktycznym. Korespondują one bowiem z zeznaniami świadków oraz wyjaśnieniami oskarżonego, zaś treści, które ze sobą niosły, nie stanowiły przedmiotu zarzutów stron procesowych, a Sąd z urzędu nie dostrzegł żadnych podstaw do podważenia ich autentycznego charakteru. W tym zakresie dodatkowe zastrzeżenie poczynić należy w odniesieniu do dokumentacji dotyczącej rejestracji pojazdu. Nie budzi wątpliwości bowiem, że choć umowa sprzedaży pojazdu nie oddawała w pełni rzeczywistego przebiegu transakcji, to jednocześnie zgodna była z obowiązującymi w tym zakresie praktykami kupieckimi (wskazywania przy nabyciu pojazdu z zagranicy początkowego jego właściciela jako sprzedającego), a ponadto oddawała pierwotną intencję G. P., który zamierzał przecież samochód sprzedać, zanim ten został przywłaszczony. O powyższym będzie jeszcze mowa w dalszej części uzasadnienia.

Odnosząc się do wyjaśnień oskarżonego, Sąd mając na uwadze zaprezentowaną powyżej ocenę materiału dowodowego ujawnionego w toku postępowania, uznał wyjaśnienia oskarżonego co do zasady za wiarygodne.

Przede wszystkim podkreślić należy, w kontekście pierwszego z zarzuconych K. P. (1) czynów, że wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie były konsekwentne i spójne w toku całego postępowania. K. P. (1) nie mając w tym żadnego przecież interesu, od początku przyznawał się do winy i popełnienia czynu z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. zarzucanego mu w punkcie pierwszym aktu oskarżenia. K. P. (1) szczegółowo opisał okoliczności w jakich doszło do uzgodnienia przez niego oraz Ł. L. i R. K. szczegółów działania z pojazdem, co do którego posiadał oskarżony wiedzę, iż pochodzi z nielegalnego źródła. Jego wyjaśnienia miały rzeczowy charakter, były zasadniczo niezmiennie w toku postępowania i Sąd nie miał podstaw do zakwestionowania ich wiarygodności. Jedynie na marginesie zważyć należy, iż K. P. (1) pominął w swoich twierdzeniach (zapewne próbując nieco umniejszyć stopień swojego zaangażowania w inkryminowane zdarzenie), znajdujące wyraz w zeznaniach P. S. okoliczności, zgodnie z którymi to właśnie oskarżony wskazywał kierującą pojazdem marki A. drogę i mówił gdzie należy jechać. Nie mniej intencje oskarżonego oraz jego zamiar co do popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie pierwszym aktu oskarżenia, również w świetle omawianych wyjaśnień K. P. (1), nie budzą wątpliwości.

W odniesieniu z kolei do czynów zarzuconych oskarżonemu w punktach drugim i trzecim aktu oskarżenia, K. P. (1), podobnie konsekwentnie, nie przyznawał się do winy. W tym kontekście zwrócić należy uwagę na fakt, iż w świetle całokształtu ujawnionego materiału dowodowego, brak było podstaw do zakwestionowania i tych wyjaśnień oskarżonego. K. P. (1) szczegółowo opisał okoliczności nabycia pojazdu marki R. (...) oraz towarzyszące mu przy tym przeświadczenie, iż samochód ten pochodzi z legalnego źródła. Podkreślić trzeba, iż nie było to jedynie gołosłowne twierdzenie oskarżonego, albowiem ustalone w sprawie okoliczności transakcji zakupu oraz sam przedmiot tej operacji, w istocie zdaniem Sądu nie wskazywały, aby pojazd pochodził z przestępstwa. Wszak stacyjka oraz drzwi pojazdu nie nosiły żadnych widocznych śladów uszkodzeń, oznaczenia identyfikacyjne pojazdu nie budziły wątpliwości, samochód był w pełni sprawny, a sprzedający dysponował kompletem dokumentacji (w języku niemieckim) niezbędnej do przeprowadzenia transakcji oraz umową nabycia pojazdu na terenie Niemiec. Ponadto również cena pojazdu nie odbiegała w sposób drastyczny od określonej przez pokrzywdzonego w toku zgłaszania jego utracenia wartości. W takich okolicznościach Sąd nie znalazł logicznych, jednoznacznych podstaw do podważenia wiarygodności twierdzeń K. P. (1) dotyczących nabycia przez niego samochodu R. (...) i poczynił na ich podstawie ustalenia stanu faktycznego. Pokłosiem powyższego jest również taka sama ocena procesowa wyjaśnień oskarżonego w odniesieniu do trzeciego z zarzucanych mu czynów. Skoro bowiem K. P. (1) pozostawał w przekonaniu, iż nabył w pełni legalnie pojazd, to niewątpliwie miał w takich okolicznościach podstawy (a nawet obowiązek) jego rejestracji. Nie kwestionował przy tym K. P. (1) zgodnych z ujawnioną dokumentacją, okoliczności dotyczących złożenia wniosku o rejestrację pojazdu. Powyższe będzie jeszcze przedmiotem rozważań w dalszej części uzasadnienia.

W punkcie pierwszym aktu oskarżenia K. P. (1) stanął pod zarzutem tego, że w dniu 19 września 2012 r. w G. działając z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej pomagał w zbyciu oraz w ukryciu samochodu m-ki H. (...) nr rej. (...) o wartości 36.650 zł, wiedząc, iż pojazd pochodzi z przestępstwa kradzieży z włamaniem dokonanej w dniach 25/26 lipca 2012 r. w G. na szkodę Raiffeisen – (...) z siedzibą w G., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 28 maja 2009 r. do 28 listopada 2009 r. kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe II Wydziału Karnego w sprawie II K 101/09 z dnia 30 kwietnia 2009 r. za czyn z art. 286§1 k.k. i inne.

Na podstawie opisanych powyżej dowodów Sąd przyjął, że oskarżony K. P. (1) swoim działaniem opisanym w przywołanym zarzucie wyczerpał znamiona czynu z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. Zgodnie bowiem z treścią art. 291 § 1 k.k., karze pozbawienia wolności od trzech miesięcy do lat pięciu podlega ten, kto rzecz uzyskaną za pomocą czynu zabronionego nabywa lub pomaga do jej zbycia albo tę rzecz przyjmuje lub pomaga do jej ukrycia. Zgodnie z przytoczoną treścią wspomnianego przepisu, czynność sprawcza może tu przybierać różne formy począwszy od nabycia rzeczy uzyskanej w drodze czynu zabronionego, poprzez udzielenie pomocy do zbycia tej rzeczy, jej przyjęcie lub też udzielenie pomocy w jej ukryciu. K. P. (1) w rozmowie Ł. L. i R. K. uzgodnił, że pomoże im w przeprowadzeniu

samochodu ze S. do kupca w S., a po transakcji odbierze ich z tego miejsca. Za opisane działanie K. P. (1) miał uzyskać wynagrodzenie w kwocie kilkuset złotych, przy czym oskarżony, jak sam przyznał, w pełni zdawał sobie sprawę z tego, że pojazd pochodzi z przestępstwa. Tym samym oskarżony niewątpliwie pomagał w zbyciu i ukryciu przedmiotowego samochodu, realizując w ten sposób jedną czynności sprawcze wskazane w treści art. 291 § 1 k.k. Z wyjaśnień oskarżonego przyznającego się do winy w sposób niebudzący wątpliwości wynika, iż miał on pełną świadomość, że samochód pochodzi z przestępstwa, a ustalenie w tym zakresie koresponduje z relacjami świadków i ujawnionymi w toku postępowania dokumentami.

Ponadto Sąd miał na uwadze, iż z poczynionych na podstawie danych o karalności oraz odpisów wyroków z danymi o odbyciu kary ustaleń wynika, że K. P. (1) był wielokrotnie karany sędownie. Został między innymi skazany wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe II Wydziału Karnego w sprawie II K 101/09 z dnia 30 kwietnia 2009 r. między innymi za czyn z art. 286 § 1 k.k. na karę sześciu miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 28 maja 2009 r. do 28 listopada 2009 r. Okoliczności powyższe, w korelacji z przypisanym oskarżonemu w niniejszym postępowaniu w punkcie pierwszym uzasadnianego wyroku czynem, przesadzają o tym, iż w kwalifikacji prawnej należało również uwzględnić art. 64 § 1 k.k. Oskarżony był bowiem uprzednio skazany za umyślne przestępstwo na karę pozbawienia wolności, którą odbył w wymiarze 6 miesięcy. Przypisanego mu natomiast w niniejszym postępowaniu w punkcie pierwszym wyroku czynu, dopuścił się w okresie pięciu lat od odbycia kary za umyślne przestępstwo podobne w rozumieniu art. 115 § 3 k.k.

Przed przejściem do omówienia wymiaru kary oraz innych konsekwencji prawnych czynu przypisanego oskarżonemu, wyjaśnić należy, dlaczego Sąd w niniejszej sprawie zastosował przy orzekaniu wyroku przepisy kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym w dacie wyrokowania. W związku z tym, że przepisy kodeksu karnego obowiązujące w czasie popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu zostały w istotny sposób zmienione ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2015.396), należało rozstrzygnąć kwestię tzw. konkurencji ustaw, czyli rozstrzygnąć, która z ustaw byłaby dla oskarżonego względniejsza. Stosownie do zgodnego stanowiska doktryny i orzecznictwa, które Sąd orzekający w sprawie w pełni podziela, ocena, która z konkurujących ustaw jest względniejsza dla oskarżonego, zawsze wymaga uwzględnienia okoliczności konkretnej sprawy (vide: uchwała SN z dnia 24 listopada 1999 r., I KZP 38/99, OSNKW 2000, nr 1-2, poz. 5). Aprobując przytoczony pogląd, Sąd orzekający w sprawie dostrzegł, iż generalnie sytuacja K. P. (1) w obu stanach prawnych jest tożsama - zagrożenie karne przewidziane w art. 291 § 1 k.k. jest bowiem identyczne. Mając zatem na uwadze, iż zasadą jest stosowanie ustawy obowiązującej w momencie orzekania, nie znajdując postaw dla stosowania ustawy karnej obowiązującej przed wskazaną nowelizacją, Sąd wyrokował w oparciu o przepisy kodeksu karnego w brzmieniu z dnia wydania wyroku.

Czyn z art. 291 § 1 k.k. zagrożony jest karą pozbawienia wolności od trzech miesięcy do lat pięciu, a mając na uwadze zastosowanie art. 64 § 1 k.k., górna granica ustawowego zagrożenia zwiększona była o połowę. Ponadto, Sąd zgodnie z art. 33 § 2 k.k. mógł również wymierzyć grzywnę obok kary pozbawienia wolności, skoro oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej – co jednoznacznie wynika z wyjaśnień K. P. (1) przyznającego się do winy.

Jak wynika z ustalonego w sprawie stanu faktycznego, a przede wszystkim wyjaśnień oskarżonego, jego działanie we wskazanym zakresie miało charakter planowy, a oskarżony w pełni zdawał sobie sprawę z nielegalnego pochodzenia samochodu. Oskarżony działał w tym przypadku w sposób przemyślany, jednoznacznie zmierzając do osiągnięcia korzyści majątkowej, a zatem motywację przyświecającą K. P. (1) należało ocenić w gruncie rzeczy jako niską. W świetle powyższego jako w pełni zasadny jawi się również wniosek, iż oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu z zamiarem bezpośrednim, gdyż jak sam przyznał, zdawał sobie sprawę, że samochód pochodzi z czynu zabronionego. W konsekwencji tego, działanie oskarżonego należy potraktować jako świadome lekceważenie obowiązujących przepisów prawa. Okoliczności te oraz ewidentnie materialna motywacja przyświecająca K. P. (1), wskazują na znaczną społeczną szkodliwość jego czynu. Wymierzając oskarżonemu karę Sąd miał także na uwadze, iż działał w warunkach recydywy

określonej w art. 64 § 1 k.k., a uprzednio był wielokrotnie karany sędownie, w tym w większości za przestępstwa przeciwko mieniu.

Sąd uwzględnił natomiast jako okoliczność łagodzącą postawę oskarżonego w toku postępowania we wskazanym zakresie. K. P. (1) konsekwentnie bowiem przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, wyraził skruchę oraz złożył wyjaśnienia, które w znacznej mierze przyczyniły się do rekonstrukcji stanu faktycznego w niniejszej sprawie. Taka postawa oskarżonego zasługuje na aprobatę i winna łagodząco wpłynąć na orzeczoną względem niego karę.

Ważąc zatem ogół przytoczonych powyżej okoliczności Sąd doszedł do przekonania, iż kara roku pozbawienia wolności w korelacji z grzywną w wymiarze stu stawek dziennych po dwadzieścia złotych każda, jawi się jako adekwatna reakcja karna. Wymierzenie K. P. (1) kary grzywny miało na celu z jednej strony - zwiększenie represji karnej wobec oskarżonego, zaś z drugiej - ugruntowanie przekonania o nieopłacalności popełniania przestępstw. Wysokość stawki dziennej jest przy tym dostosowana do sytuacji majątkowej oraz osobistej oskarżonego, a także jego możliwości zarobkowych.

We wskazanym zakresie Sąd zdecydował również w punkcie trzecim wyroku o zaliczeniu oskarżonemu na poczet orzeczonej w punkcie pierwszym wyroku kary pozbawienia wolności, okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 10.11.2014 r. do 9.12.2014 r., co czyni zadość dyspozycji art. 63 § 1 k.k.

W odniesieniu do czynów zarzucanych oskarżonemu w punktach drugim i trzecim aktu oskarżenia, Sąd doszedł do przekonania, iż całokształt ujawnionego w toku postępowania materiału dowodowego, oceniany w świetle zasad prawidłowego i logicznego rozumowania, nie daje podstaw do skazania K. P. (1).

Odnosząc się w pierwszej kolejności do czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie drugim wyroku, przypomnieć należy, iż K. P. (1) stanął pod zarzutem tego, że w okresie od czerwca do dnia 14 września 2012 r. w G. działając z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej nabył samochód m-ki R. (...) nr rej. (...) o wartości 8000-11000 zł, wiedząc, iż pojazd ten pochodzi z przestępstwa kradzieży z włamaniem dokonanej na terenie Niemiec na szkodę obywatelki Niemiec, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 28 maja 2009 r. do 28 listopada 2009 r. kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe II Wydziału Karnego w sprawie II K 101/09 z dnia 30 kwietnia 2009 r. za czyn z art. 286§1 k.k. i inne, czyli popełnienia czynu z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Zgodnie z treścią art. 291 § 1 k.k., karze pozbawienia wolności od trzech miesięcy do lat pięciu podlega ten, kto rzecz uzyskaną za pomocą czynu zabronionego nabywa lub pomaga do jej zbycia albo tę rzecz przyjmuje lub pomaga do jej ukrycia. Przepis ten stwarza typ występku paserstwa umyślnego. Czynność sprawcza może w tym przypadku przybierać różne formy począwszy od nabycia rzeczy uzyskanej w drodze czynu zabronionego, poprzez udzielenie pomocy do zbycia tej rzeczy, jej przyjęcie lub też udzielenie pomocy w jej ukryciu. Niezależnie jednak od rodzaju czynności sprawczej, istotnym warunkiem przypisania odpowiedzialności z art. 291 § 1 k.k. jest ustalenie umyślności w działaniu sprawy, a więc konieczności zaistnienia po jego stronie świadomości co do tego, iż przedmiotowa rzecz została uzyskana za pomocą czynu zabronionego.

Tymczasem w niniejszej sprawie ustalono, iż K. P. (1) odpowiedział na ogłoszenie o sprzedaży przedmiotowego samochodu i umówił się na spotkanie ze sprzedającym. W jego toku przeprowadził oględziny zewnętrzne pojazdu. Stacyjka oraz drzwi pojazdu nie nosiły żadnych widocznych śladów uszkodzeń. Oznaczenia identyfikacyjne pojazdu nie budziły wątpliwości, samochód był w pełni sprawny, a sprzedający dysponował kompletem dokumentacji (w języku niemieckim) niezbędnej do przeprowadzenia transakcji oraz umową nabycia pojazdu na terenie Niemiec. K. P. (1) zdecydował się zatem nabyć przedmiotowy samochód za cenę 1500 Euro, którą uiszczył sprzedającemu w gotówce w momencie zawarcia transakcji. Jako strony umowy sprzedaży pojazdu, zgodnie z obowiązującą w tym zakresie praktyką, wskazano: jako nabywcę K. P. (1), zaś jako sprzedającego właściciela pojazdu – obywatela Niemiec G. P.. Było to zgodne z pierwotną intencją właściciela przywłaszczonego samochodu. Wszak zamierzał on sprzedać pojazd, który jednak został przywłaszczony przez pośrednika na terenie Niemiec. Brak jest jednak jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że K. P. (1) o tym wiedział. Podkreślić należy, iż oskarżony nabył pojazd odpowiadając na ogłoszenie o jego

sprzedaży, z kompletem oryginalnej dokumentacji do pojazdu oraz bez żadnych widocznych uszkodzeń, zwłaszcza w zakresie mechanizmu otwierania czy uruchamiania samochodu. Co więcej cena pojazdu, mając na względzie wskazaną przez pokrzywdzonego w złożonym zawiadomieniu wartość, również nie odbiegała w sposób drastyczny od realiów rynkowych. Jak wynika z mechanoskopijnej opinii kryminalistycznej, oznaczenia identyfikacyjne pojazdu były naniesione fabrycznie i nie stwierdzono w tym zakresie żadnych nieprawidłowości. W takich okolicznościach brak jest zatem de facto jakiegokolwiek materiału dowodowego, który wykazałby, iż K. P. (1) wiedział o nielegalnym pochodzeniu pojazdu. Nie sposób zatem przyjąć by po stronie oskarżonego zaistnieć mogła świadomość co do tego, że samochód został uzyskany za pomocą czynu zabronionego. Wręcz przeciwnie – ogół wskazanych powyżej okoliczności prowadzi do wniosku, że oskarżony takiej świadomości nie posiadał, dlatego też przypisanie mu w tej sytuacji zarzucanego występkę nie było możliwe.

W dalszej kolejności wskazać należy, iż Sąd w niniejszej sprawie rozważał również możliwość przyjęcia wobec K. P. (1) sprawstwa czynu z art. 292 § 1 k.k. w ustalonym stanie faktycznym, jednak i ją odrzucił. Przede wszystkim nie budzi w ocenie Sądu wątpliwości, że ramy postępowania sądowego, a zatem granice oskarżenia, wyznaczone są przez zdarzenie historyczne, nie zaś przez przyjęty w akcie oskarżenia opis czynu zarzucanego oskarżonemu ani też wskazaną tam kwalifikację prawną (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2010 r., III KK 97/10, OSNKW 2011/6/50, Prokuratura i Prawo wkładka 2011/7-8/15, Biul. SN 2011/6/14). Tym samym ewentualne przypisanie oskarżonemu czynu z art. 292 § 1 k.k. przy częściowej modyfikacji opisu zarzucanego K. P. (1) czynu, nie stanowiłoby wyjścia poza ramy oskarżenia w sprawie. Sąd odrzucił jednak taką możliwość z innych względów. W przypadku typu podstawowego paserstwa nieumyślnego po stronie sprawcy zachodzić winna nieumyślność „w odniesieniu do znamienia pochodzenia rzeczy z czynu zabronionego” (zob. M. Mozgawa (red.), M. Budyn-Kulik, P. Kozłowska-Kalisz, M. Kulik, Kodeks karny. Komentarz praktyczny, Oficyna, 2007, II wyd.). Nie sposób jednak przyjąć, aby taka sytuacja faktyczna miała miejsce w ustalonych okolicznościach niniejszej sprawy. Jak wskazano już powyżej K. P. (1) nie zdawał sobie sprawy, że przedmiotowy pojazd pochodził z czynu zabronionego. Co więcej jednak, na podstawie okoliczności towarzyszących jego nabyciu, nie mógł on przypuszczać, że został pozyskany nielegalnie. „Towarzyszące okoliczności”, o których mowa bowiem w treści art. 292 § 1 k.k., są to tego typu okoliczności w związku, z których zaistnieniem, sprawca ma możliwość powzięcia przypuszczenia, że rzecz pochodzi z czynu zabronionego. Tymczasem jak wskazywano już powyżej, oskarżony nabył pojazd odpowiadając na ogłoszenie o jego sprzedaży, z kompletem oryginalnej dokumentacji do pojazdu oraz bez żadnych widocznych uszkodzeń, zwłaszcza w zakresie mechanizmu otwierania czy uruchamiania samochodu. Co więcej cena pojazdu, mając na względzie wskazaną przez pokrzywdzonego w złożonym zawiadomieniu wartość, również nie odbiegała w sposób drastyczny od realiów rynkowych. Jak wynika z mechanoskopijnej opinii kryminalistycznej, oznaczenia identyfikacyjne pojazdu były naniesione fabrycznie i nie stwierdzono w tym zakresie żadnych nieprawidłowości. Nawet jeżeli przyjąć, iż cena pojazdu była „okazyjna”, to jednocześnie z całą pewnością nie była na tyle oderwana od realiów rynkowych, aby oskarżony powinien i mógł przypuszczać, że nabywa samochód uzyskany za pomocą czynu zabronionego. Tym samym nie było możliwe również przypisanie K. P. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie drugim, sprawstwa czynu z art. 292 § 1 k.k.

Skoro teza oskarżyciela publicznego zawarta w postawionym K. P. (1) w punkcie drugim aktu oskarżenia zarzucie nie znalazła potwierdzenia w całokształcie wiarygodnego i kompletnego w ocenie Sądu materiału dowodowego, zaś oskarżonemu nie sposób było również jak wskazano powyżej przypisać (w granicach oskarżenia) innego czynu zabronionego, K. P. (1) należało uniewinnić od popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyrazem powyższego przekonania jest treść punktu drugiego uzasadnianego wyroku.

Podobnie, niejako konsekwentnie mając na względzie kwestie dotyczące zamiaru towarzyszącego K. P. (1) przy dokonywaniu kolejnych działań, rozstrzygnąć należało w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie trzecim aktu oskarżenia.

K. P. (1) zarzucono w tym zakresie, iż w dniu 14 września 2012 r. w G. działając z góry powziętym zamiarem posługując się podrobioną i stwierdzającą nieprawdę umową rzekomo zawartą pomiędzy nim a obywatelem niemieckim w związku z transakcją zakupu pojazdu m-ki R. (...), wyłudził poświadczenie nieprawdy w Urzędzie Miejskim w G. w celu

zarejestrowania w/w pojazdu, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 28 maja 2009 r. do 28 listopada 2009 r. kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe II Wydziału Karnego w sprawie II K 101/09 z dnia 30 kwietnia 2009 r. za czyn z art. 286§1 k.k. i inne, to jest popełnienie czynu z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Zgodnie z art. 270 § 1 k.k. kto, w celu użycia za autentyczny, podrabia lub przerabia dokument lub takiego dokumentu jako autentycznego używa, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolnościom 3 miesięcy do lat 5. Przepięstwo ujęte w w/w przepisie określane jest jako fałszerstwo materialne dokumentu i przybierać może formy: podrobienia, przerobienia albo używania jako autentycznego dokumentu podrobionego lub przerobionego. Stosownie z kolei do treści art. 272 k.k., kto wyłudza poświadczenie nieprawdy przez podstępne wprowadzenie w błąd funkcjonariusza publicznego lub innej osoby upoważnionej do wystawienia dokumentu, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

W kontekście powyższego podnieść należy, iż Sąd orzekający w sprawie podziela pogląd orzecznicy Sądu Najwyższego, zgodnie z którym o tym, czy wystawca dokumentu został wprowadzony w błąd "podstępnie", przesadzają niepowtarzalne realia konkretnej sprawy, zaś próba ich egzemplifikacji musi się sprowadzać do oceny relacji, w jakich pozostaje sprawca z wystawcą dokumentu oraz zakresu ciążących na wystawcy obowiązków związanych ze sprawdzeniem lub kontrolowaniem wiarygodności informacji, od których uzależnione jest wystawienie dokumentu (zob. postanowienie SN z dnia 7 października 2008 r., II KK 142/08, OSNwSK 2008, nr 1, poz. 1975). W ustalonych w sprawie okolicznościach bezspornym jest, iż w dniu 14 września 2012 roku K. P. (1) udał się do Urzędu Miejskiego w G., gdzie przedłożył komplet dokumentacji niezbędnej do zarejestrowania nabytego przez niego w czerwcu 2012 roku pojazdu marki R. (...), kolor czarny, numer VIN: (...), dokonując w ten sposób jego rejestracji. Istotne jest jednak to, iż oskarżony pozostawał w przeświadczeniu, że nabył w pełni legalnie pojazd i będąc jego właścicielem na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, obciąża go obowiązek jego rejestracji, którego w ten sposób dopełnił. Jako strony umowy sprzedaży pojazdu, zgodnie z obowiązującą w tym zakresie praktyką, wskazano: jako nabywcę K. P. (1), zaś jako sprzedającego właściciela pojazdu – obywatela Niemiec G. P.. Było to zgodne z pierwotną intencją właściciela przywłaszczonego samochodu. G. P. przekazał przecież pojazd pośrednikowi z zamiarem dokonania jego sprzedaży. Powyższe nie jest jednak wystarczające dla przyjęcia, iż doszło do wyczerpania znamion występku z art. 272 k.k., skoro opisane okoliczności nie wskazują na podstępne wprowadzenie w błąd osoby upoważnionej do wystawienia dokumentu. Zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą Sądu Najwyższego (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2011 r., sygn. akt II KK 267/10, LEX nr 794972; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2003 r., sygn. akt WA 26/03, OSNKW 2003/9-10/83, Biul.SN 2003/10/23), „podstępne wprowadzenie w błąd” wymaga podjęcia specjalnych, przebiegłych czy też utrudniających wykrycie prawdy lub pozorujących zgodność z rzeczywistością działań przez osobę, której można przypisać sprawstwo. Działan takich po stronie oskarżonego stwierdzić nie sposób. Biorąc pod uwagę kwestię zamiaru jaki przyświecał K. P. (1) przy podjętym działaniu, nie sposób przyjąć, że „posłużył się on podrobioną umową”. W przekonaniu i świadomości oskarżonego taka umowa nie posiadała bowiem powyższego przymiotu, skoro nabył on jak sądził w pełni legalny pojazd. Jako strona transakcji wskazany został wszak jego pierwotny właściciel, którego dane widniały zapewne w komplecie dokumentacji przekazanej oskarżonemu przez sprzedającego przy sprzedaży pojazdu. Reasumując, ustalone realia przedmiotowej sprawy nie wskazują na to, aby doszło do wyłudzenia poświadczenia nieprawdy. Sąd doszedł zatem do przekonania, iż jedynym w tej sytuacji rozstrzygnięciem, które znajduje podstawę w ujawnionym materiale dowodowym, jest uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzuczonego mu w tym zakresie czynu.

W punkcie czwartym uzasadnianego wyroku Sąd na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. orzekł zwrot na rzecz M. P. dowodu rzeczowego w postaci samochodu marki R. (...) o aktualnym numerze rejestracyjnym (...), przechowywanego na parkingu K. N. (...) w G.. Uprawnienie właścicielskie wskazanej osoby, w świetle całokształtu ujawnionej w toku postępowania dokumentacji, nie budziło wątpliwości.

Z kolei w punkcie piątym uzasadnianego wyroku, Sąd na podstawie art. 626§1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych obciążył oskarżonego kosztami sądowymi w zakresie, w jakim K. P. (1) został skazany. Brak było bowiem w ocenie Sądu podstaw do zwolnienia oskarżonego od poniesienia przez niego

kosztów postępowania w tej części. Oskarżony jest zdrowym, pracującym w warunkach wolnościowych mężczyzną, a postępowanie w sprawie zainicjowane zostało w związku z jego niewłaściwym, niezgodnym z obowiązującym porządkiem prawnym zachowaniem. Brak było zatem podstaw do zwolnienia K. P. (1) od poniesienia w odpowiednim zakresie kosztów postępowania w sprawie.

1 W brzmieniu ustalonym postanowieniem z 16.09.2016 r. o sprostowaniu omyłki pisarskiej